

Nathalie 16 jaar.

Nathalie woont in Dentergem in een mooie open bebouwing en loopt school in Deinze. Samen met haar broertje en zusje leidt ze een heel gewoon leven en fietst ze dagelijks naar school.

Ze is altijd graag naar school gegaan waar ze graag plezier maakt met haar vriendinnen en met de jongens. Ze vindt het ook belangrijk om goede punten te halen want ze wil later graag naar de hogeschool en slagen in de richting 'Communicatie'.

Vorig jaar werd ze, toen ze naar school fietste, gegrepen door een wagen. Ze belandde in de berm van de weg en liep tal van breuken op. Ook haar longen werden geperforeerd. Vlak na het ongeval werd ze omwille van medische redenen een tijdlang in coma gehouden.

De herstelperiode duurde lang. Pas na een half jaar kon ze beginnen revalideren. Na een jaar waren haar breuken voldoende gehecht om terug naar school te gaan.

Keifa 14 jaar.

Keifa woont in een idyllisch dorpje in het heuvelachtige landschap van Burundi. Zijn ouders zijn er met hun hebben en houden naartoe gevlucht na de genocide waarvan hun grootouders ook het slachtoffer werden.

Er zijn weinig waterputten in de buurt en mens en dier zijn aangewezen op een modderige poel waar de muggenlarven welig in tieren. Toen hij nog een baby was kreeg Keifa regelmatig stuipen en bewustzijnsstoornissen. Zijn ouders dachten dat hij bezeten was.

Op een kwade dag verloor Keifa, die toen 12 jaar was, plotseling het bewustzijn. Hij viel trekkend met armen en benen op de grond, liet zijn urine lopen en beet in een tien-minuten-durende aanval zijn tong kapot. Zijn hevig geschrokken ouders dachten onmiddellijk dat hij bezeten was door boze geesten en brachten hem daarom naar een traditionele genezer, die hun vermoedens bevestigde. Hier waren 29 tilwane, diergeesten, in het spel. Een boosdoener moest hen via voedsel hebben toegediend. Had de

De lerares van Frans stelde haar tijdens de les eens een vraag waarop ze niet antwoordde. Het leek of ze aan het dagdromen was en tegelijkertijd was ze aan het knipperen met haar ogen. Na de les vroeg ze aan Nathalie of ze soms concentratieproblemen had.

Op advies van de lerares werd een afspraak gemaakt met het CLB. Het bleek dat na het ongeval er meer aan de hand was... de dokters dachten aan een blijvend hersentrauma...

jongen niet kort tevoren over buikpijn geklaagd? Hij kreeg medicijnen om het kwaad uit te drijven, maar de behandeling faalde: er ging geen maand voorbij zonder een aanval. Vier traditionele genezers die in de jaren daarna werden bezocht, wezen tilwane als oorzaak aan. Slechts nadat een femba was uitgevoerd, een ritueel om de kwade geesten te verdrijven, voelde Keifa zich wat beter, maar na een maand werd hij opnieuw teleurgesteld.

Zijn toestand blijft zoals die is. Langzaam is Keifa alle contact met zijn vrienden verloren en kan hij nog alleen wat werk in de moestuin verrichten. Schoollopen is er niet (meer) bij, daarvoor is hij te zwak...

Profiel:

Nathalie

17 jaar



fracarita
BELGIUM



Profiel:

Keifa

14 jaar



fracarita
BELGIUM



Nobella, 3 jaar

Nobella kwam onlangs naar het centrum HVP (Home de la Vierge des Pauvres) op consultatie, samen met zijn moeder en grootmoeder.

Bij een moeilijke geboorte had Nobella zuurstoftekort en kreeg hij hersenverlamming. Zijn papa was door die aandoening helemaal overstuur en scheidde van de mama. De schoonfamilie laadt alle schuld voor de aandoening op de mama. Nobella is “ikimuga” = “gebroken pot”.

Zijn mama brengt hem 2 keer per week te voet naar het dagcentrum in Ruhango. Hij bleek niet goed op de therapie te reageren, tot men hem stimuleerde met muziek.

Langzaam maar zeker werden er grote stappen gezet: hij leerde zelfstandig eten, stappen...

Zijn therapie werd ook thuis verdergezet. Hij beschikt er nu over een loopbrug om tussen de liggers verder te leren stappen.

Wivine, 16 jaar

Toen Wivine in de lagere school zat was ze de primus van de klas. Haar vader had heel hoge verwachtingen, met haar intelligentie en doorzettingsvermogen zou ze het later vast heel goed doen op de universiteit. Misschien werd ze wel dokter of advocaat... Aan die droom kwam abrupt een einde toen ze haar eerste epilepsie-aanvallen kreeg, ze was 12. Haar wereld, en die van haar ouders stortte in. Weg was haar ideale toekomst. Ze werd niet meer op school toegelaten omwille van haar aanvallen. Ze bleef thuis, en liep een grote leerachterstand op. Een dokter schreef haar uiteindelijk een heel sterk medicijn voor, maar het geneesmiddel had een averechts effect, ze ging verder achteruit en vertoonde agressief gedrag.

In dezelfde periode werd het gezin van 9 (2 zussen, 6 broers) voor een tweede keer zwaar getroffen. Vader Guillaume kreeg een beroerte en werd gedeeltelijk verlamd. Hij kon niet langer werken en het gezin moest op andere familieleden rekenen om te kunnen overleven. Wivine kreeg ook nog eens af te rekenen met heel wat onbegrip over haar epilepsie. Want was dit geen straf voor een zonde die ze zelf of haar ouders hadden begaan? Een vloek, het werk van boze geesten, ...

Het gezin ging te rade bij een traditionele genezer, maar ook die kon de medische problemen niet oplossen. In 2013 werd Wivine dan uiteindelijk na een opname in het regionaal ziekenhuis doorverwezen naar SOSAME. Wivine kwam op consultatie, onderging een EEG-scan en kreeg de juiste diagnose van Dr.

De arts van het centrum voert nog eens een EEG-scan uit om te zien of zijn situatie verbeterd is. Maar om te achterhalen op welke locatie in zijn hersenen het probleem zich voordoet, zou Nobella een MRI-scan moeten ondergaan in het ziekenhuis van Kigali. Dit kost \$ 200, onbetaalbaar voor Nobella's moeder.

Eric, die haar specifieke medicatie voorschreef. Wivine en haar ouders kregen opnieuw hoop. De aanvallen bleven uit en ze kon opnieuw naar school. Omwille van haar leerachterstand en de financiële situatie van het gezin heeft Wivine haar universitaire ambities moeten opbergen. Ze volgt nu een beroepsopleiding naaien en showt met veel trots één van haar eigen creaties.

Dankzij de diagnose konden haar ouders ook aan hun burens en kennissen uitleggen dat Wivine niet vervloekt is, maar een medisch te verklaren aandoening heeft die dankzij de juiste medicatie haar in staat stelt om een normaal leven te leiden. De aandoening van Wivine blijft voor haar gezin toch nog steeds een zware financiële last omwille van de invaliditeit van vader Guillaume en de financiële noden van de andere schoolgaande kinderen. Iedere maand moeten haar ouders opnieuw medicatie kopen, een grote uitdaging. Omwille van geldgebrek heeft Wivine het al eens één maand zonder medicatie moeten stellen. Al vrij vlug kreeg ze nieuwe aanvallen.

Vermoedelijk kreeg Wivine epilepsie door een beschadiging in de hersenen door larven van varkenslintwormen. Dit zou één van de belangrijkste oorzaken zijn van niet-aangeboren epilepsie. Onvoldoende gebakken besmet varkensvlees of besmet water is meestal de oorzaak.

Profiel:

Nobella

3 jaar



fracarita
BELGIUM 

Profiel:

Wivine

16 jaar



fracarita
BELGIUM 

Esther 10 jaar

Esther kreeg op jonge leeftijd hersenverlamming en die uitte zich ook in een verstandelijke achterstand. Omwille van die aandoening wou de papa niet huwen met Esthers mama en stond ze er alleen voor om haar kind op te voeden.

Niet eenvoudig, want op het platteland was er geen ondersteuning. De “genezers” waarmee ze ooit in contact kwam bleken eerder kwakzalvers te zijn. Esther woonde in de omgeving van stilstaand water, waar muggen welig tierden. Malaria werd mee haar deel.

Toen Esther op jonge leeftijd in het HVP (Home de la Vierge des Pauvres) aankwam, kon ze nog niet zelfstandig zitten. Ze ging daarom naar het dagcentrum van Ruhango waar via kinesitherapie haar coördinatie en spieren werden gestimuleerd en versterkt.

Na een geduldige behandeling kan ze al een paar pasjes alleen maken. Niet in het minst dankzij de orthese die de orthopedist op maat klaar maakte.

Lavie 8 jaar

Lavie heeft een verstandelijke beperking en epilepsie. 6 maanden geleden werd hij opgenomen in het centrum. Een voorbijganger had hem op straat opgemerkt, helemaal verwaarloosd, en bij SOSAME binnengebracht. Van zijn ouders was geen spoor. Communiceren met de jongen was heel moeilijk omwille van zijn beperking. Weken gingen voorbij. De sociale dienst van SOSAME slaagde er niet in om zijn ouders of andere familieleden op te sporen, dus werd de jongen tijdelijk in het centrum opgenomen.

Tot op een dag de buurman van het gezin Lavie toevallig opmerkt: “Zijn ouders hebben iedereen verteld dat de kleine Lavie plots gestorven was, ze hebben zelfs een rouwplechtigheid voor hem georganiseerd. En nu zie ik hem hier levend rondlopen?”. Dankzij de buurman kon de sociale dienst achterhalen waar Lavie vandaan kwam. De ouders hadden hem blijkbaar op straat gedropt, radeloos als ze waren, en niet meer naar hem omgekeken. Hun omgeving keek immers op hen neer, er was weinig begrip voor hun situatie, want zij hadden immers een “bezeten kind” voortgebracht, dus ook met hen

De mama ziet de positieve evolutie en hoopt dat ze later naar school kan. De weg is echter nog heel lang.

Esther kan niet elke dag op therapie komen in het centrum. De afstand is te ver. Daarom wordt ze ook één keer per week bezocht door zuster Theonille. Zij zorgt ervoor dat er ook thuis therapie kan gegeven worden, bvb door het opstellen van een looprek met evenwijdige baren uit eenvoudig materiaal.

moest er wel iets mis zijn...

De sociale dienst probeert nu het contact met de vader, een verpleegkundige, te herstellen, maar het verloopt zeer moeizaam. SOSAME wil ook de veiligheid van Lavie niet in gevaar brengen. Voorlopig ontfermt een medewerker van SOSAME zich over Lavie en krijgt hij er alle nodige zorgen en medische begeleiding. Hij is de lieveling van alle personeelsleden en patiënten. Hij lacht, danst, zingt, en straalt levensvreugde uit. Hij heeft zijn naam niet gestolen...

Profiel:

Esther

10 jaar



fracarita
BELGIUM 

Profiel:

Lavie

8 jaar



fracarita
BELGIUM 

Edouard 19 jaar

Edouard is een goedlachse jongen. Hij loopt school in het HPV (Home de la Vierge des Pauvres) in Gatagara, een inclusieve school voor jongeren met en zonder beperking.

Hij woont met zijn grootmoeder in de heuvels rond Gatagara. De grootmoeder liep een zwaar trauma op tijdens de genocide. Daarvoor werd ze behandeld in Ndera, maar ze is psychisch nog steeds heel kwetsbaar.

Edouard heeft één belangrijke hobby: hij wil renner worden... maar heeft geen echte racefiets. Samen met zijn vriend "Patience" doet hij kunstjes met de fiets en hij traint ook dagelijks. Soms rijdt hij alleen naar Kigali (160km).

Edouard heeft het wel moeilijk om de theoretische lessen in de school te volgen. Wiskunde is niet aan hem besteed. Gelukkig kan hij daarvoor steunen op Patience die hem graag tekst en uitleg geeft.

Tot hij vorig jaar in de school terecht kwam, kon

hij nooit vermoeden dat hij bevriend zou raken met iemand met een beperking zoals Patience. Mensen met een beperking waren hem volledig vreemd, maar nu voelt hij zich volledig op zijn gemak op de inclusieve school.

Patience, 15 jaar

Patience zit in de klas van Edouard in HVP (Home de la Vierge des Pauvres) in Gatagara. Hij heeft een beperking: "Bochel van Pott". Dat is een extreme vergroeiing van de ruggengraat waardoor Patience slechts heel moeizaam kan stappen en hij zich enkel met een rolstoel kan verplaatsen. Maar dat is een vaardigheid die hij op en top beheerst. Samen met zijn vriend Edouard doet hij kunstjes. Edouard op de fiets en Patience in de rolstoel.

Hij vindt zijn eigen beperkingen heel relatief

Patience hoopt op een operatie in het buitenland, maar dat is erg duur, zo ook de kinesithérapie.

Patience is een bijzonder snuggere jongen die de theoretische vakken met brio aflegt en zijn vrienden in hun studie bij staat. WIN-WIN: zij helpen hem met zijn lichameblijke problemen, hij helpt met de studie. Fysica en wiskunde zijn zijn favoriete vakken, ooit wil hij ingenieur worden.

Patience blijft niet bij de pakken zitten. Zoals bij

veel wiskundigen het geval is, houdt hij van muziek. Hij schrijft ook zelf nummers die hij graag naar voren brengt. Zijn creativiteit leeft hij uit door het maken van cartoons op de computer.

Profiel:

Edouard

19 jaar



fracarita
BELGIUM 

Profiel:

Patience

15 jaar



fracarita
BELGIUM 

Arno 18 jaar

Arno is heel gewone jongen die school liep in Tessenderlo bij de Broeders van Liefde. Hij volgde IW. Een studierichting die hij met vrucht beëindigde. Hij werd zelfs door de school voorgedragen als “ambassadeur voor wetenschap en techniek” bij de Rotary club. Hij kreeg er een award voor en mocht het inschrijvingsgeld voor zijn eerste jaar hoger onderwijs als prijs ontvangen.

Hij studeert nu aan de hogeschool in Geel en volgt er de studierichting Electromechanica: een erg brede studierichting die garant staat voor brede inzetbaarheid en ook doorstromen na het afstuderen.

In zijn vrije tijd is Arno een verwoed kajaker op de Kemische kanalen. Hij volgde een aantal basiskampen en trad toe tot de kajakclub. Hij stampte er een jeugdwerking uit de grond. Wekelijks komen jonge kinderen zich bekwamen in de sport en wordt er veel plezier gemaakt. Ze waren te gast als roetpieten op de Sinterklaasintocht van afgelopen jaar. Vlak voor de boot van de sint aanmeerde begonnen ze te eskimoteren, tot groot jolijt van de toegestroomde kijkers.

Arno woont op fietsafstand van de hogeschool en gaat er per fiets naar toe. Hij woont samen met zijn broer en

zijn mama. Zij is fotografe en 200% op de opvoeding van haar kinderen gericht. Jammer genoeg moet zij ze alleen opvoeden... Gelukkig springt Arno tijdens de vakanties bij met een vakantiejob.

Arno is nog slechts zelden ziek geweest. Na de afscheidsfuif op school was het even lastig en moest eerder de fiets met Arno naar huis, dan omgekeerd. Sindsdien heeft hij meer last van hoofdpijn, maar dat is allemaal dragelijk en niet van dien aard om er zich om te bekommeren.

Joris 14 jaar

Joris, een vijftienjarige jongen uit Vlaanderen, werd al op jonge leeftijd gediagnosticeerd met een mentale beperking. Zijn ouders, die altijd het beste voor hun zoon hebben gewild, zochten naar de beste manier om Joris een kans te geven om zijn potentieel ten volle te benutten. Hun zoektocht leidde hen uiteindelijk naar een instelling van de Broeders van Liefde.

Bij zijn aankomst in de instelling was Joris eerder terughoudend en onzeker. Het was een grote verandering voor hem, weg van de vertrouwde omgeving van zijn thuis en school. Maar al snel begon hij zich aan te passen, mede dankzij de geduldige en liefdevolle benadering van de medewerkers van de Broeders van Liefde.

In het instituut kreeg Joris de kans om deel te nemen aan verschillende activiteiten die speciaal waren ontworpen om zijn vaardigheden te ontwikkelen en zijn zelfvertrouwen te vergroten. Hij ontdekte een passie voor tekenen en schilderen, en de creatieve sessies werden een manier voor hem om zichzelf uit te drukken. De begeleiders zagen het potentieel

in zijn werk en moedigden hem aan om zijn talent verder te ontwikkelen.

Naast de creatieve activiteiten kreeg Joris ook toegang tot een aangepast onderwijsprogramma dat was afgestemd op zijn leerbehoeften. De docenten waren goed opgeleid en wisten precies hoe ze Joris moesten motiveren en ondersteunen. Dit resulteerde in aanzienlijke vooruitgang in zijn academische prestaties, iets wat zijn ouders nooit voor mogelijk hadden gehouden.

Een ander belangrijk aspect van Joris' groei was de nadruk die de Broeders van Liefde legden op sociale interactie. Joris leerde om te gaan met andere kinderen en jongeren, wat zijn sociale vaardigheden en zelfvertrouwen enorm verbeterde. Hij maakte nieuwe vrienden en voelde zich steeds meer thuis in de gemeenschap van de instelling.

Het verhaal van Joris is er een van hoop en inspiratie. Dankzij de zorg en begeleiding van de Broeders van Liefde kon hij zijn beperkte kwaliteiten maximaal tot ontplooiing brengen. Zijn ouders zijn dankbaar voor de positieve veranderingen die ze in hun zoon hebben gezien, en Joris zelf straalt van trots en geluk.

Profiel:

Arno

18 jaar



fracarita
BELGIUM 

Profiel:

Joris

14 jaar



fracarita
BELGIUM 

Klaas 18 jaar

Klaas was altijd een beloftevolle student. Op de middelbare school behaalde hij uitstekende cijfers en werd hij bewonderd door zowel zijn leraren als zijn medeleerlingen. Zijn toekomst leek rooskleurig; hij had grote dromen en ambities. Joris wilde graag ingenieur worden en stelde zich voor dat hij ooit grote projecten zou leiden.

Maar op veertienjarige leeftijd begonnen de eerste tekenen van schizofrenie zich te openbaren. Eerst waren het slechts kleine dingen: vreemde gedachten en ongewone angsten. Zijn ouders en leraren merkten dat Joris zich steeds meer terugtrok, maar dachten dat het gewoon een fase was.

Helaas werd het al snel duidelijk dat er meer aan de hand was. Joris begon stemmen te horen en kreeg last van waanbeelden. Zijn prestaties op school gingen achteruit en hij raakte steeds meer in zichzelf gekeerd. De diagnose schizofrenie werd gesteld, en hoewel zijn familie en artsen hun best deden om hem te helpen, bleek de ziekte moeilijk te behandelen.

Liam 10 jaar

Liam, een jongen van tien jaar, werd geboren met een klompvoet. Ondanks deze fysieke beperking besloten zijn ouders hem naar een gewone lagere school te sturen, in plaats van speciaal onderwijs. Liam wilde niets liever dan gewoon zijn, vrienden maken en deelnemen aan het normale schoolleven. Maar al snel kwam hij erachter dat dit niet gemakkelijk was.

Op school werd Liam vaak gepest door de andere kinderen. Ze lachten hem uit om zijn manier van lopen en gaven hem nare bijnamen. Het was een dagelijkse strijd voor Liam om de moed te vinden om naar school te gaan. De leraren en andere ouders raadden zijn ouders herhaaldelijk aan om hem naar het buitengewoon onderwijs te sturen, waar hij wellicht meer begrip en ondersteuning zou vinden. Liam's ouders weigerden echter elk advies en hielden vol dat hij in het reguliere onderwijs moest blijven.

Thuis was de situatie voor Liam niet veel beter. Zijn ouders hadden te maken met ernstige problemen

Klaas' leven nam een tragische wending. Hij verloor contact met zijn vrienden en familie, en kon niet langer de druk van het dagelijks leven aan. Uiteindelijk belandde hij in de noodopvang, alleen en zonder vrienden. De jongen die ooit zo'n veelbelovende toekomst had, was nu een schaduw van zichzelf geworden. Schizofrenie had zijn dromen en ambities verwoest, en hij liep verloren rond in de straten, op zoek naar een sprankje hoop in een wereld die hem vergeten leek te zijn.

van drankmisbruik en drugsgebruik. Deze problemen zorgden voor een chaotische en onveilige thuisomgeving, waarin Liam vaak aan zijn lot werd overgelaten. Er was weinig ruimte voor begrip of steun voor de uitdagingen waarmee hij dagelijks werd geconfronteerd.

Ondanks de vele obstakels bleef Liam een vechter. Hij zocht troost in zijn schoolwerk en vond uiteindelijk een leraar die zijn potentieel zag en hem extra hulp bood. Deze kleine lichtpunten gaven hem hoop en moed om door te gaan, ook al was zijn pad bezaaid met moeilijkheden.

Liams verhaal is een getuigenis van doorzettingsvermogen en moed in een wereld die vaak snel oordeelt en weinig begrip toont voor degenen die anders zijn. Hij toont aan dat, zelfs in de moeilijkste omstandigheden, een kind dat liefde en steun ontvangt, ongelooflijk kan groeien en veerkrachtig kan blijven.

Profiel:

Klaas

18 jaar



fracarita
BELGIUM 

Profiel:

Liam

10 jaar



fracarita
BELGIUM 

Opdrachten

1. Woon je in Afrika, zet dan één stap achteruit.
2. Ga je naar school, zet een stap vooruit.
3. Kreeg je een behandeling van een genezer, zet een stap achteruit.
4. Krijg je aangepaste medicatie voor je aandoening, zet dan een stap vooruit.
5. Ben je als kind al onderhevig geweest aan stuipen, of ernstige ziekten, zet een stap achteruit.
6. Ben je ziek, of liep je een trauma op, zet een stap achteruit.
7. Woon je in de omgeving van water, zet een stap achteruit.
8. Kan je door je ziekte je studies niet voortzetten, zet dan een stap achteruit.
9. Heb je een mentale of fysieke beperking, zet dan een stap achteruit.
10. Heb je vlot toegang tot medische verzorging, zet een stap vooruit.
11. Heb je epilepsie, maar heb je geen aanvallen meer door de aangepaste medicatie, zet dan een stap vooruit.
12. Woon je in Europa, zet dan een stap vooruit.
13. Krijg je bij je studies hulp van een medestudent, zet dan een pas vooruit.
14. Is één van je ouders weggefallen, zet dan een stap achteruit.
15. Kunnen je ouders niet betalen voor een degelijke behandeling, zet dan een stap achteruit.
16. Heb je veel vrienden in je omgeving, ga dan een stap vooruit.
17. Verdienen je ouders minder dan 150 euro per jaar (indien medicatie bv 40 euro kost per jaar, enorme hap uit het gezinsbudget!), zet dan een stap achteruit.
18. Heeft je behandeling geen effect, zet dan een stap achteruit.
19. Kreeg je een aangepast hulpmiddel om je handicap te ondersteunen, zet een stap vooruit.

Amina 12 jaar

In de straten van Kigali, de hoofdstad van Rwanda, leefde Amina. Met haar twaalf jaar was ze al wijzer dan menig volwassene, maar het leven had haar ook harder geraakt dan de meeste kinderen. Amina had een fysieke handicap; haar rechterbeen was vanaf haar geboorte misvormd. Ondanks deze tegenslag had ze een onverzettelijke geest en een hart vol moed.

Elke ochtend wanneer de zon opkwam boven de heuvels van Kigali, verzamelde Amina haar schamele bezittingen. Ze moest overleven in een wereld die vaak onvriendelijk was voor mensen zoals zij. Haar dag bestond uit het verzamelen van wat kleine muntjes door het verkopen van zelfgemaakte armbanden aan voorbijgangers of door het bedelen bij de lokale markt.

Haar vader was al vroeg gestorven en haar moeder worstelde om hun grote gezin te voeden. Amina was de oudste van vijf kinderen en hoewel haar moeder van haar hield, had ze geen andere keus dan het weinige geld dat Amina wist te verdienen van haar af te nemen om de hongerige monden thuis te voeden.

Toch liet Amina zich niet ontmoedigen. Ondanks de dagelijkse worstelingen vond ze troost in de kleine dingen in het leven. Ze glimlachte naar de vogels die elke ochtend

zongen en vond vreugde in de kleuren van de bloemen. Ze droomde ervan om ooit lerares te worden, zodat ze andere kinderen kon helpen. Op een dag, terwijl ze door de straten zwierf, ontmoette Amina een vriendelijke vrouw genaamd Grace. Grace werkte voor een lokale organisatie die kinderen in nood hielp. Ze zag het potentieel in Amina en besloot haar te helpen. Ze bracht Amina naar hun centrum waar ze onderdak kreeg, regelmatig eten en de kans om naar school te gaan.

Voor Amina was dit het begin van een nieuw hoofdstuk. Ze greep de kans met beide handen en begon ijverig te leren. Haar leven veranderde langzaam maar zeker. Ze maakte nieuwe vrienden, ontdekte haar talenten en begon te geloven in een betere toekomst.

Hoewel het leven op straat haar had gevormd, was Amina vastbesloten om haar lot in eigen handen te nemen en de cyclus van armoede te doorbreken. Met de steun van Grace en haar eigen onverwoestbare wilskracht, wist Amina dat ze ooit haar dromen zou verwezenlijken en anderen zou inspireren hetzelfde te doen.

En zo werd het meisje dat eens door de straten van Kigali zwierf, een symbool van hoop en doorzettingsvermogen voor velen.

Zo speel je het stellingenspel:

- Elke deelnemer krijgt een profielkaart en leest die aandachtig na en probeert zich in te leven in het profiel.
- Er zijn 12 +profielen aangemaakt, bij meer deelnemers zullen er dus zijn die eenzelfde profiel kregen.
- Alle deelnemers gaan op 1 rij staan in het midden van de spelruimte.
- De spelleider leest de opdrachten voor en de spelers doen wat gevraagd wordt. Daardoor worden de spelers uit elkaar gedreven.
- Na afloop kan gediscussieerd worden over de verworven posities, over de verschillen in posities tussen gelijke profielen...

-  Freepik.com afbeeldingen



Profiel:

Amina

12 jaar

